

Gizli Müzik Odası

Yavuz DEMİRKIRAN

Gizli Müzik Odası

Yavuz DEMİRKİRAN

Nora, Büyükanne Rose'un gıcırdayan büyük evini ziyaret etmeyi çok severdi. Evin kıvrımlı merdivenleri, tozlu köşeleri ve bazen kendi kendine gıcırdayarak açılan kapıları vardı. Yağmurlu bir öğleden sonra saklambaç oynarken Nora koridorun sonunda küçük bir kapı buldu. Kapı maviye boyanmıştı ve paslı bir anahtar deliği vardı. Kapı kolunu denedi ama kapı sımsıkı kilitliydi.

Nora mavi kapıyı sorunca Büyükanne Rose gülümsedi. "Orası büyükbabanın müzik odasıydı," dedi, yuvarlak gözlüklerinin arkasında gri gözleri pırıldayarak. "Yıllardır açmadım. Anahtar mutfak çekmecelerinden birinde bir yerde." Nora'nın kalbi heyecanla çarptı. Müziği ve gizemleri her şeyden çok severdi. Mutfağa koştu ve dağınık çekmeceleri karıştırdı.

Sonunda, bir yığın eski peçetenin arkasında Nora küçük pirinç bir anahtar buldu. Elinde soğuk ve ağırdı. Kıvrıkcık siyah saçları iki dolgun topuz halinde zıplayarak mavi kapıya geri koştu. Anahtar yumuşak bir tık sesiyle döndü ve kapı açıldı. İçeriden sıcak, altın rengi bir ışık süzüldü ve Nora içeri girdi, kırmızı spor ayakkabıları tozlu bir halının içine gömüldü.

Oda küçük ve samimiydi, eğimli çatının altına gizlenmişti. Yuvarlak bir pencere yumuşak bir ışık veriyordu ve havada tozlar minik yıldızlar gibi parlıyordu. Raflarda eski nota kâğıtları kenarlarından kıvrılmıştı. Ama Nora'yı şaşkına çeviren şey enstrümanlardı: pirinç bir trompet, ahşap bir flüt, küçük bir piyano ve bir keman. Her birinin etrafında hafifçe parlayan notalar süzülüyordu.

Nora hiç kıpırdamadan durdu. Trompet aniden ağzını kaldırdı ve parlak, neşeli bir ezgi çaldı. Enerji dolu bir sabah marşı gibiydi. Parlayan notalar ateş böcekleri gibi etrafında dans etti. Nora ellerini çırttı. "Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı. Trompet cevap vermedi ama melodi sanki "İyi dinle," der gibiydi.

Sonra ahşap flüt çalmaya başladı. Melodisi yumuşak ve yavaştı, yaprakların arasından geçen hafif bir esinti gibiydi. Nora birinin pencerenin yanında oturup mırıldandığını hayal etti. Notalar yukarı süzüldü ve yanağını okşadı. Kendini sıcak ve sakin hissetti, sanki flüt ona bir sır veriyordu. "Bu çok güzeldi," diye fısıldadı Nora. Flütün ışığı titredi, sanki gülümsüyordu.

Ardından küçük piyano canlı bir ezgi çaldı. Hızlı ve zıplayan bir ezgiydi, çocukların kovalamaca oynaması gibi. Nora'nın ayakları tempoya uydu. Tuşlar kendi kendine hareket ediyor, inip kalkarak neşeli bir şarkı yapıyordu. Parlayan notalar odanın içinde zıpladı ve Nora kahkahayla güldü. "Bu şimdiye kadarki en güzel gizli oda!" dedi. Piyano neşeli bir akorla bitirdi.

Son olarak keman tatlı, yükselen bir melodi çaldı. Bir hikâye gibiydi, dalgalar gibi yükselip alçalıyordu. Nora gözlerini kapattı ve bahçede dans eden bir aile gördü. Ezgi anılarla doluydu—kahkahalarla, yaz akşamlarıyla, sevgiyle. Bitince Nora'nın boğazında bir yumru oluştu. "Bu şarkıları kim yazdı?" diye sordu yumuşakça.

Tam o sırada Büyükanne Rose kapı aralığında göründü, lavanta rengi hırkasına sıkıca sarınmıştı. "Müzik duyduğumu sandım," dedi, pembe yanakları parlıyordu. İçeri girdi ve her enstrümana baktı. "O melodileri büyükbaban yazdı. Her akşam ailemiz için çalardı. Her enstrüman, farklı bir ruh hali için onun favorisiydi."

Nora trompeti işaret etti. "O bir marş çaldı." Büyükanne Rose başını salladı. "O, amcan Joe içindi. Evin içinde küçük bir asker gibi yürümeyi severdi." Flütü işaret etti. "Ve o yumuşak ezgi, teyzen May içindi. Pencerenin yanında oturup kitap okumayı severdi." Nora'nın gözleri kocaman açıldı. Müzik sanki bir anı haritasıydı!

Büyükanne Rose tozlu bir tabureye oturdu ve Nora'ya her şarkıyı anlattı. Piyano ezgisi, hiç yerinde duramayan kuzeni Sam içindi. Keman melodisi Büyükanne Rose'un kendisi içindi, çünkü dans etmeyi severdi. "Müzik onların anılarını canlı tutar," dedi Büyükanne Rose. "O ezgileri duyduğumda yüzlerini, kahkahalarını, hikâyelerini hatırlıyorum."

Nora piyanoya hafifçe dokundu. "Yani enstrümanlar herkesi hatırlıyor mu?" diye sordu. Büyükanne Rose başını salladı. "Ve artık sen de onları hatırlayabilirsin. Bu melodileri her duyduğunda ailemiz hakkında biraz daha fazla şey bileceksin." Nora gülümsedi, aralıklı dişleriyle parlak bir gülümsemeydi bu. Uzun zaman önce yaşamış olsalar da yeni arkadaşlar edinmiş gibi hissediyordu.

O günden sonra Nora, Büyükanne Rose'un evine her gelişinde gizli müzik odasını ziyaret etti. Tozlu halının üzerine oturur ve enstrümanlar neşeli melodilerini çalarken dinlerdi. Her ezgi geçmişten bir kucaklama gibiydi. Büyükanne Rose sık sık ona katılırdı ve birlikte el çırpır, tempoya uyar, hikâyeler ve gülümsemeler paylaşırlardı.

Nora müziğin özel bir tür anı olduğunu öğrendi. Kahkahaları ve sevgiyi içinde tutabilir ve onları sonsuza dek güvende tutabilirdi. Arkadaşlarına gizli odadan ve kendi kendine çalan enstrümanlardan bahsedeceğine söz verdi. "Belki bir gün," dedi Büyükanne Rose'a, "ben de bir melodi yazarım ve oda beni hatırlar."

Büyükanne Rose ona sıkıca sarıldı. "Zaten hatırlıyor, canım. Her dinlediğinde müziğin bir parçası oluyorsun." Trompet yumuşak bir iyi geceler ezgisi çaldı ve parlayan notalar yuvarlak pencereye doğru süzüldü. Nora enstrümanlara el salladı, kalbi hayranlıkla doluydu.

Nora eve yürürken melodiler zihninde yankılandı. Gizli müzik odasının her zaman orada olacağını, neşeli ezgileri ve eski anılarıyla bekleyeceğini biliyordu. Ve tanıdık bir melodi duyduğunda, kendinden önce yaşamış insanları—ve müziğin asla solmadığı bir odanın büyüünü—hatırlayacağını biliyordu.